

Évközi 4. vasárnap

Mt 5,1-12a

Boldogok...

Legtöbben gondtalan, problémák nélkül élő embert tartják boldognak, vagyis azt, aki semmiben sem szenved hiányt. Ha ezt végiggondoljuk, akkor kevés embert vagy szinte senkit sem nevezhetünk boldognak, vagy ha igen, akkor egyedül az Istent tekinthetjük maradéktalanul boldognak. Talán ez az oka, hogy a görög mitológiában az isteneket boldognak ábrázolták. Ezzel szemben az Újszövetség csak kétszer nevezi boldognak az Istent (1Tim 1,11, illetve 6,15).

A zsidó és a keresztény vallás tanítása szerint a boldogság forrása az Istennel való rendezett kapcsolat, mely nem az ember erőfeszítésének az eredménye. A boldogságot az Istentől kapjuk ajándékba. Ez az ajándék az Ószövetség legtöbb leírása szerint földies: a gazdagság, az egészség, a bőséges gyermekáldás, valamint a társadalmi elismerés, vagyis földi ajándékok teszik boldoggá az embert, aki ha engedelmeskedik Istennek, hűsége jutalmaként kapja mindezt Istentől. A Zsoltárok könyvében találkozunk azzal a gondolattal, hogy – függetlenül a földi következményektől – az Istennel való közösség önmagában boldogítja az embert (Zsolt 1,1).

A boldogság legnagyobb próbája a szenvedés. Jób könyve egyértelműen elénk tárja, hogy a szenvedő ember nem képes boldog lenni. Az Újszövetségben a boldogság elválaszthatatlan Jézus személyétől (Lk 6,20). Csakhogy Jézus azonosítja magát az Úr szenvedő szolgájával, aki miközben beteljesíti fájdalmas küldetését, örömhírt hirdet a szomorkodóknak: az igazság miatt bántalmazottak Isten oltalma alá kerülnek, a szegényeket Isten oltalmazza.

A boldogságmondások abszurdumnak tűnnek ezen ismeretek nélkül. Senki sem tudja elképzelni, hogy a szegény boldog, hogy a szomorkodónak nem hiányzik valami, vagy hogy akit üldöznek, annak ez jólesik.

Ezt a boldogság-fogalmat Krisztus-központú gondolkodással érthetjük meg. De ha nem világos számunkra, hogy miben nyilvánul meg Isten királyi uralma, akkor sohasem fogjuk megérteni, miért boldog a szegény ferences szerzetes, miért ad hálát a szenvedő

désért a fogolykiváltó rend tagja, és miért boldog az, aki böjtöl, vagy az, akit az igazságért üldöznek.

Talán keveset gondolunk arra, hogy egész életünket a boldogság-elképzelésünkre építjük. Azt tesszük, és azt szerezzük meg, amiről úgy gondoljuk, hogy majd boldoggá tesz bennünket. Életünk folyamán többször változtatjuk véleményünket a boldogságról. Előfordul azonban, hogy a boldogság-elképzelésünk bizonyos szinten megreked. Léteznek infantilis boldogok, lerészegedett „boldogok”, a kábítószer mámorába menekült „boldogok”. De ezekről a boldogságokról hamarosan kiderül, nem tartósak, nem egészségesek, vagy nem igazán emberi boldogságok.

Talán érdemes egyszer végiggondolnunk, hogy a mostani boldogságunk meddig tarthat. S ha ez a boldogság határtalan és elvehetetlen, akkor talán megtaláltuk az igazit. De addig, amíg ezt valami fenyegeti, addig bátran állíthatjuk, hogy a boldogságról alkotott elképzelésünk még tökéletesítésre szorul.

Ima a nyolc boldogság lelkületéért

Drága Jézusom! Olyan végtelen a szereteted, a gondoskodásod. Boldognak mondasz bennünket gyönyörű szavaiddal, ha követjük útjaidat. Arra tanítasz, hogy ne harcoljunk, lázadjunk, hogy tudjunk lemondani, utolsók, nélkülözők lenni. Szíveden viseled gondjainkat, hajunk szála sem görbülni akarhatod nélkül. Megjutalmazod az irgalmat, tiszta szívet, a békességben élőket. Taníts minket, hogy lelkünk kristálytisztává válhasson, segíts képmásoddá formálódnunk. Vállalni akarom a nevedért akár a halált is, mert jobb nekem veled együtt meghalnom, mint nélküled élnem. Te boldognak nevezel, örömmre és ujjongásra tanítasz, ezzel a hálás lelkülettel akarlak téged szolgálni mindenek előtt. Amen.